

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Facilis Et Succincta S.S. Canonum Doctrina

Pirhing, Ehrenreich

Dilingæ, 1690

Titvlvs XVII. De sequestratione possessionum & fructuum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61641](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61641)

possit, cum subrogatam assumat naturam & conditionem ejus, cui subrogatur.

§. III.

Quomodo nihil innovandum sit lite pendente in causis beneficiis?

IN casu, quo duo in discordia electi presentati, postulati, &c. ad eandem Prælaturam inter se apud Iudicem competentem litigant, & unus ex illis, pendente lite, moriatur v. g. aut juri suo renuntiet, & à persecutione causæ cesset, non potest ad aliam electionem, lite circa alterum pendente, procedi, ita ut nova electio attentata sit ipso jure irrita, *c. Dispensatis l. h. t. in 6.* (Nisi notoriè constet, litem talem in fraudem novæ electionis motam fuisse, & neutri litigantium ius aliquod competere.) Statuente hoc Bonifacio octavo contra jus antiquum in *c. Ex parte 10. De arbitris.* ne superstitioni litiganti jus suum adimatur, non examinata causâ, & ut sciat, cuienam pro illa vice jus eligendi competat. Pari modo, si lis alicui super beneficio jam obrento moveatur, non debet alteri

fieri collatio hujus beneficii, super quo lis mota est, etiam si lite pendente ille moriatur, donec contra superstitionem, qui litem movit, fuerit hæc finita, prout statuit Pontifex in *c. Si ij. 2. h. t. in 6.* Quod si verò duo de beneficio litigantes in Curia moriantur, collatio talis beneficii ad Papam pertinet, & ad Ordinarium, si uterque extra Curiam moriatur, nisi non tam ad illos, quam ad tertium aliquem jus beneficii talis pertinet. Si autem unus in Curia moriatur, & alter extra Curiam, ille verò, qui in Curia moritur, beneficium possederit, ad Papam iterum pertinet collatio, ad Ordinarium autem, si ille possedit beneficium, qui extra Curiam moritur, si verò neuter possidebat, uterque tamen mortuus est, unus in Curia, alter extra, collatio pertinet ad Pontificem, si super sit tamen unus litigantium, & litem prosequatur, non confertur beneficium, dum lis pendet, confertur tamen à Papa, vel Ordinario, prout litis decisio, vel pro defuncto in Curia, vel pro alio facta fuit, statuente *Clemente. Si duobus l. h. t.*

TITVLVS XVII.

DE SEQUESTRATIONE POSSESSIONVM ET FRUCTVM.

§. I.

Quid sit sequestratio, sive sequestrum, & quotuplex, & quæ res sequestrari possint?

Sequestrum est rei controversæ, vel fructuum ejus apud quendam ter-

tium, & inter litigantes medium, quod sequester dicitur, facta depositio, ut sit finita ei, qui vicerit in causa, restituenda. Sunt quidem, qui volunt possessionem transferri in Sequestrem, si iudicis auctoritate, invito etiam possessore, res sequestratur; contrarium tamen est probabile.

lius, quod scilicet possessio in sequestrum non transeat, quamvis communi partium consensu res sequestratur, si non de ipsa possessione, sed de proprietate tantum moveatur, & expressè hoc actum non sit, ut possessio sit penes sequestrum, cum præsumi non debeat, possessionis commodis privare se velle aliquem, nisi specialis causa cogat. Duplex autem est sequestrum, voluntarium aliud, seu conventionale, quod fit communi utriusque partis litigantis consensu, & necessarium alterum, sive iudiciale, quod fit auctoritate sive mandato Iudicis, & quidem vel motu proprio, & ex officio, vel ad instantiam unius partis litigantis, alterà contradicente. Possunt autem sequestrari res corporales, & incorporales, sive jura, res mobiles, & immobiles, res profane, & spirituales. Et fieri potest sequestratio talis tam in iudicio, quàm extra iudicium, &c.

§. II.

An, & quibus casibus sit licitè a sequestratio, & quibus casibus sit prohibita?

Sequestratio voluntaria, quæ fit ex consensu partium, regulariter non est prohibita, sed permissa, & approbata à jure, quia est species quædam depositi, & consequenter legitimus contractus. Necessaria tamen sequestratio, quæ fit auctoritate, iudicis, & parte invitâ, regulariter utroque jure tam Civili, quàm Canonico prohibita est, quia non oportet iudicium ab executione inchoare, & possessor pendente iudicio possessionis suæ commodis privandus non est. Sunt tamen plures casus, in quibus sequestra-

Pirhing. Compend.

tio necessaria locum habet, & primò quidem, si actor fructus rei, in cuius possessionem custodia causâ ex primo decreto missus est, pro arbitrio suo distrahat, & dissipet, sequestrari hi possunt, *c. Diligentius 2. h. t.* ne scilicet horum fructuum, quorum ipsis custodia tantum concessa est, restitutio, si faciendâ sit, reddatur impossibilis. Secundò, quando periculum aut timor subest, ne res, de qua controversia est, pendente lite ablumatur, aut pereat, sequestrari ea potest (ne iudicium reddatur illusorium) nisi per sufficientem cautionem, præsertim circa res mobiles satis caveri possit. Tertio si appellet reus à sententiâ possessionem illi abjudicante, fructus tamen interea, dum pendet appellatio, dissipet, possunt in tali casu fructus illi sequestrari, *c. Ab eo. 3. h. t.* (ad restitutionem scilicet victori faciendam facilitandam) vel si contra executorem late sententiæ, quæ etiam in rem iudicatam jam transit, appellet, quo in casu statim sequestratio fieri potest, si res mobilis sit, vel fructuum saltem, si res sit immobilis, etiam si fructus non dissipentur, quia præsumptio in tali casu est malitiôsæ appellationis, ad impediendam præcisè executionem interpositæ. Quarto, sequestratio fieri potest, si periculum sit, ne litigantes ad arma deveniant, & vi possessionem occupare velint, neque enim permittere Iudex debet, ut quæ iudicio componenda sunt, armis decidantur. Quintò, sequestrari fructus possunt, si quis officio suo, propter quod fructus percipit, non satisfaciat, & de hoc monitus fuit. Sextò, sequestrari dos potest, si maritus vergat ad inopiam, & periculum sit, ne dotem dilapidet

Pp lapidet

lapidet, vel si sævicia viri non patiatur restitutionem conjugis, aut periculum corruptionis timendum ex restitutione sponsæ &c. Illud tamen adhuc circa sequestrationem necessariam advertendū, Primò si facta ea sit locò missionis in bona ex primo decreto, eodem modo loquendum esse de tali sequestro tollendo, vel continuando, quo locuti fuimus de missione in bona per primum decretum, cum subrogatum in tali casu juxta naturam illius, cui subrogatur, explicandum sit, uti etiam habetur in *c. 1. b. 2.* Advertendum secundò quòd quatuor concurrere debeant, ut licet fiat à Iudice sequestratio. Primò ut Iudici constet saltem summarie de jure illius, qui sequestrationem fieri postulat. Secundò ut is, in cujus præjudicium petitur sequestratio, citetur, & videat eam fieri. Tertio ut postulans sequestrationem juramento affirmet, quòd non postulet eam calumnie seu æmulationis causa, sed ad juris defensionem. Quartò ut appareat aliqua suspicio contra eum, contra quem petitur sequestratio.

§. III.

De sequestratione Beneficii litigiosi, nondum à proviso per triennium possessi.

DE hoc statuit *Clement. unica b. 4. d. cavendas*, & refrenandas malitias litigantium, malitiosis cavillationibus lites beneficiales prolongantium &c. sequestratio beneficii, de quo lis movetur per Ordinarium Loci fieri possit contra possessorem non triennale in talibus beneficiis, posito quòd in curia Romana sententia definitiva lata, & promulgata contra possessorem talem fuerit, quæ sit prima respectu loci, non tamen contenta per quam principalis questio, & non interlocutoria tantum decisa fuerat. Plura de hac sequestratione à Curia Romana multum pendente, & vix alicujus in partibus nostris praxis, vide apud *Auctoritatem Methodi.*

TITVLVS XVIII.

DE CONFESSIS.

Confessio, de qua in hoc Titulo agitur, aliud non est, quàm illius quod ab Adversario intenditur, in Iudicio, vel extra Iudicium facta asseveratio: & hinc duplex est confessio, judicialis alia, quæ fit in Iudicio; & alia extrajudicialis quæ fit extra Iudicium. De utraque dicendum aliquid, prius tamen aliquid de judiciali confessione.

§. I.

De Requisitis ad Confessionem judicialem, & quibus modis ea fiat?

Requiritur, ut ea fiat in Iudicio coram Iudice competente, sedente per tribunal, in causis requirentibus plenam causæ cognitionem. Et hinc si tantum